

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 62/15
v Luxemburgu 4. júna 2015

Rozsudok vo veci C-5/14
Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH/Hauptzollamt Osnabrück

Nemecká daň z jadrového paliva je zlučiteľná s právom Únie

V roku 2010 prijalo Nemecko zákon o dani z jadrového paliva (Kernbrennstoffsteuergesetz). Tento zákon zavádza na obdobie od 1. januára 2011 do 31. decembra 2016 daň z používania jadrového paliva na účely priemyselnej výroby elektriny. Výška tejto dane je 145 eur za 1 gram plutónia 239, plutónia 241, uránu 233 alebo uránu 235 a povinnosť platiť ju majú prevádzkovatelia jadrových elektrární. Účelom tejto dane je vytvoriť daňové príjmy, ktoré musia v kontexte ozdravenia rozpočtu a na základe uplatnenia zásady znečisťovateľ platí prispieť najmä k zníženiu záťaže, ktorú pre spolkový rozpočet predstavuje nutná náprava banskej lokality Asse II, v ktorej sa ukladá rádioaktívny odpad pochádzajúci z používania jadrového paliva.

Kernkraftwerke Lippe-Ems, ktorá prevádzkuje jadrovú elektrárňu Emsland v Lingene (Nemecko), napadla túto daň na Finanzgericht Hamburg (finančný súd v Hamburgu, Nemecko). Uvedená spoločnosť používala v júni 2011 palivové elementy v jadrovom reaktore svojej elektrárne a z tohto dôvodu jej vznikla povinnosť zaplatiť daň vo výške viac ako 154 miliónov eur. Kernkraftwerke Lippe-Ems usudzuje, že nemecká daň z jadrového paliva nie je zlučiteľná s právom Únie. Finanzgericht rozhodol, že položí Súdnemu dvoru otázku o zlučiteľnosti tejto dane s právom Únie.

Súdny dvor svojím rozsudkom z dnešného dňa odpovedá, že právo Únie nebráni takej dani, akou je nemecká daň z jadrového paliva.

Súdny dvor najprv zamietá tvrdenie, že jadrové palivo má byť oslobodené od dane v súlade so **smernicou o zdaňovaní energetických výrobkov a elektriny**¹ (smernica, ktorá stanovuje povinné oslobodenie najmä energetických výrobkov podliehajúcich harmonizovanej spotrebnej dani a používaných na výrobu elektriny). Keďže totiž jadrové palivo nie je uvedené v taxatívnom zozname energetických výrobkov vymenovaných v uvedenej smernici, nemôže sa naň vzťahovať oslobodenie stanovené pre určité z týchto výrobkov. Podľa Súdneho dvora nemožno predmetné oslobodenie uplatniť ani analogicky. V tejto súvislosti Súdny dvor v podstate zamietá myšlienku, že nemožno súčasne vyberať daň zo spotreby elektrickej energie a daň uplatňovanú na zdroje výroby tejto energie, ktoré nie sú energetickými výrobkami v zmysle uvedenej smernice.

Súdny dvor ďalej konštatuje, že nemeckej dani z jadrového paliva, ktorá sa vyberá z používania tohto paliva na účely priemyselnej výroby elektriny, nebráni ani **smernica o všeobecnom systéme spotrebných daní**². Táto daň totiž vzhľadom na to, že sa neuplatňuje (priamo alebo nepriamo) na spotrebu elektriny³ ani na spotrebu iného výrobku podliehajúceho spotrebnej dani, nepredstavuje spotrebnú daň z elektriny ani „ďalšiu nepriamu daň“ z tohto výrobku v zmysle uvedenej smernice. V tomto kontexte Súdny dvor poukazuje najmä na to, že sa nezdá, že by medzi používaním jadrového paliva a spotrebou elektriny vyrábanej reaktorom jadrovej elektrárne existovala priama a neoddeliteľná súvislosť. Na predmetnú daň nemožno hľadiť ani tak, že je

¹ Smernica Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, s. 51; Mim. vyd. 09/001, s. 405).

² Smernica Rady 2008/118/ES zo 16. decembra 2008 o všeobecnom systéme spotrebných daní a o zrušení smernice 92/12/EHS (Ú. v. EÚ L 9, 2009, s. 12).

³ Uvedenú v smernici 2003/96.

priamo alebo nepriamo vypočítavaná z množstva elektriny v čase uvoľnenia tohto výrobku na spotrebu.

Okrem toho nemecká daň z jadrového paliva **nepredstavuje štátnu pomoc** zakázanú právom Únie. Nejde totiž o selektívne opatrenie. Iných druhov výroby elektriny, ako sú tie, ktoré používajú jadrové palivo, sa režim zavedený zákonom o dani z jadrového paliva netýka. V každom prípade sa tieto iné druhy výroby elektriny nenachádzajú z hľadiska cieľa sledovaného týmto režimom v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii, ako je situácia výroby elektriny používajúcej jadrové palivo, keďže len takéto druhy výroby elektriny vytvárajú rádioaktívny odpad pochádzajúci z takéhoto používania.

Súdny dvor ďalej usudzuje, že predmetnej dani nebráni ani **Zmluva o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu („Zmluva o Euratom alebo o ESAE“)**, ktorá sa vzťahuje na jadrové palivo. Uvedená daň nepredstavuje poplatok s rovnakým účinkom ako clo. Nevyberá sa totiž preto, že by jadrové palivo prekračovalo hranicu, ale preto, že sa toto palivo používa na účely priemyselnej výroby elektriny, a to bez rozlišovania jeho pôvodu. Súdny dvor okrem iného uvádza, že dosiahnutie cieľov Zmluvy o Euratom nevyžaduje, aby členské štáty zachovali alebo zvýšili svoje úrovne používania jadrového paliva, a nezakazuje im zdaňovanie tohto používania, čoho dôsledkom by bola skutočnosť, že by bolo drahšie a tým menej príťažlivé. Navyše nemecká daň z dôvodu, že sa nevzťahuje na nadobudnutie jadrového paliva, ale na jeho používanie, neohrozuje plnenie poslania ESAE spočívajúceho v dohľade nad pravidelnými a rovnakými dodávkami rúd a jadrového paliva užívateľom tohto Spoločenstva.

Súdny dvor tiež skúma otázku týkajúcu sa mechanizmu podávania návrhov na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor, pričom túto otázku položil Finanzgericht v kontexte konania prebiehajúceho na nemeckom Ústavnom súde (Bundesverfassungsgericht) týkajúceho sa súladu dane z jadrového paliva s nemeckou ústavou (Grundgesetz). Súdny dvor uvádza, že vnútroštátny súd, ktorý má pochybnosti o zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy tak s právom Únie, ako aj s ústavou dotknutého členského štátu, nie je zbavený možnosti ani prípadne oslobodený od povinnosti obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s otázkami týkajúcimi sa výkladu alebo platnosti tohto práva len z dôvodu, že na vnútroštátnom súde, ktorý je poverený výkonom kontroly ústavnosti, prebieha incidenčné konanie o kontrole ústavnosti tejto právnej úpravy.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106